

KAMPHUNDSLEXIKON

Sammanställt av
Svenska Kennelklubben, Jan Saxtrup och Bitte Cederlund

Reviderad februari 2003

Ordet kamphund förekommer flitigt i medierna när hundar angripit och bitit människor, hundar eller andra djur. Begreppet används i vid bemärkelse och ofta i kombination med andra laddade ord som pitbull och mördarhund. Begreppsförvirringen är många gånger stor och det finns en tendens att kalla alla hundar, som upplevs som farliga för människor och djur, för ”kamphundar”. För att reda ut i begrepsdjungeln har Svenska Kennelklubben (tillsammans med Jan Saxtrup, uppfödare av american staffordshire terrier, och Bitte Cederlund, etolog) tagit fram detta ”kamphundslexikon”. Här finner du en lista på vanliga begrepp och företeelser i kamphundssammanhang, listade gruppvis och i bokstavsordning.

Svenska Kennelklubben poängter att vi tar avstånd från all form av hundkamp och att det dessutom enligt lag är förbjudet i Sverige.

Innehåll

Vanliga begrepp	2
Kennelorganisationer	5
Hundklubbar och föreningar	6
Hundraser (registrerade i Sverige och/eller USA)	7
Typer av hundar	8
Lagstiftningar och förordningar	10

SVENSKA KENNELKLUBBEN
HUNDÄGARNAS RIKSORGANISATION
www.skk.se

Vanliga begrepp

Aggressiva hundar (vanliga orsaker därtill)

Att hundar blir aggressiva kan ha flera olika orsaker. En kan vara att hunden behandlas illa eller felaktigt varvid nästan varje hund, oavsett ras, kan bli aggressiv. En annan orsak är planmässig avel på hundar, som i sin nedärvda mentala profil uppvisar rädsla och benägenhet att visa hotbeteende. En tredje att en sammanblandning av olika hundtypers framavlade och nedärvda egenskaper i vissa fall kan bli ödesdiger. Om man t.ex. kombinerar hundraser där den ena avlats för stor arbetslust med hög grad av uthållighet (t.ex. ursprungliga kamphundar) och den andra i vaktsyfte mot människor (t.ex. traditionella vakthundar), kan avkomman tänkas bli mycket farlig med hög kamplust kopplad till aggressivitet inriktad mot människor.

Aggressivitet

Aggressiva beteenden är i första hand avståndsökande och syftar till att bli av med en antagonist eller konkurrent. Aggressiva handlingar kommer främst till uttryck i olika hotbeteenden som t.ex. morrningar, blottande av tänder, resning av ragg och skenattacker. Aggressivitet kan naturligtvis också utvecklas till regelrätta anfall med riktade hugg. Den biologiska funktionen av hotsignaler är egentligen att avvärja slagsmål, för att slippa spilla energi eller utsätta sig för det stora risktagandet som ett slagsmål alltid utgör. Aggressiva reaktioner uppstår framför allt vid försvar av något värdefullt som det är begränsad tillgång på, i konkurrenssituationer eller vid rangkonflikter. Om kamphunden är farlig beror det oftast mindre på aggressivitet än på en stor kamplust som är väckt och förstärkt.

Badgerbaiting/Badgerdrawing

Populär ”sport” i början av 1800-talet där hundar av bull- och terriertyp hetsades mot grävlingar.

Bearbaiting

I äldre tid populär ”sport” och tidsfördriv, där hundar hetsades mot en björn, som var kedjad vid en vägg.

Breaking stick

En form av pinne, oftast av trä, som ser ut ungefär som en större morakniv i formen. Anordningen är framtagen för att sättas in i munnen på en kampande hund, för att få den att öppna käftarna och släppa greppet om ett annat djur eller föremål. Detta är ett effektivt sätt att avbryta slagsmål mellan hundar, vilket ibland var en nödvändighet under forna hundkamper.

Bullbaiting

”Sport” i Storbritannien fram till 1835 då företeelsen förbjöds. Två hundar hetsades mot en bunden tjur och förväntades bita sig fast i djurets mule och hålla sig fast där. Hundarna hade var sin handler, som försökte fånga upp hundarna om tjuren kastade upp dem i luften.

Gameness

Termen är svår att definiera. En hund med mycket ”game” ska ha en otrolig förmåga att aldrig ge sig, att kämpa mot alla odds trots smärta och utmattning. Kanske man kan åskådliggöra begreppet med liknelsen om myran som ger sig på elefanten i akt och mening att besegra denna. Genom avel, inlärning och ibland hets har vi människor lyckats att förstärka kamplusten hos den här typen av hund, så att den inte ger sig ens när motståndet blir så övermäktigt att alternativet är att duka under.

Vanliga begrepp, forts

Gameness, forts

Motstånd, oavsett relativ styrka, möts i dessa sammanhang med ytterligare kämpaglöd. Något så onaturligt beteende skulle aldrig kunnats utvecklas utan en mänsklig inblandning.

En skällig, nervös hund med dåliga nerver är inte game och sållades direkt bort (avlivades), när man förr avlade fram kamphundar. Detsamma gällde hundar som riktade aggressivitet mot människor, vilket ju gjorde dem ohanterliga under tävlingsutförandet. Vid senare års avel har man oftast inte brytt sig om game-aspekterna. Eftersom gameness numera inte har någon positiv betydelse för bull- och terrierraserna är det inte något som man betraktar som viktigt inom den seriösa hundaveln.

Hundkamper (av organiserad karaktär)

Regelrätta hundkamper med omfattande vadhållning kan närmast jämföras med proffs-boxningsmatcher. Enligt uppgift tränas hundarna omsorgsfullt vad beträffar kondition och vikt. Kampen försiggår i ett kringgärdat område (pit) och i enlighet med ett detaljerat regelsystem. Slagsmålet övervakas av en domare och en tidtagare och varje hund biträds av sin handler som - utan att bli biten - ska kunna hantera sin hund under pågående match. Figheten pågår tills en av hundarna ger upp genom att vägra attackera sin motståndare eller är så utmattad eller skadad att den inte kan fortsätta. Denna form av hundkamp är förbjuden i Sverige och de flesta övriga länder. Det förekommer enligt uppgift bl.a. på Balkan och i en del öststater.

Även i Sverige påstås rullning samt hundkamper äga rum i undanskymda magasin, lagerlokaler och i det fria. Deltagande hundar är vanligen pitbullterrier eller blandrashundar med pitbullsinslag.

Kamplust

Begreppet kamplust kan översättas med en "kämpaglöd", som uttrycks i en lust att engagera sig i någon form av arbete, i uthållighet och att med käkar och muskler kämpa med eller mot någon/något – att kämpa till synes för kämpandets egen skull. Det belönande i sammanhanget är att få hålla på med aktiviteten. Handlar det om att bita vill hunden inget hellre än att få slita, dra och hålla kvar. Förmodligen är det denna arbetslust som framför allt driver den kämpande hunden. Att en upphetsad och uttröttande kamp till slut slår över i aggressivitet är däremot säkert mycket vanligt. Detta är dock inte önskvärda egenskaper i kamphundssammanhang eftersom aggressiva handlingar styrs av ett stort stresspåslag och mer är av explosionsartad än varaktig karaktär. Meningen med de organiserade kamperna är att det blodiga skådespelet ska pågå länge. Hundkamper är förbjudna i Sverige.

Låsta käftar

En myt och en anatomisk omöjlighet. Låsningen sitter inte i käftarna utan i sinnet på hunden. Den till kamp högt motiverade hunden vill helt enkelt inte släppa taget, den är inte benägen att släppa sitt byte. Viljan att inte ge sig är starkare än önskan att ge upp inför trötthet och skador.

Okänslighet

En vanlig uppfattning är att s.k. kamphundar är okänsliga och därför inte bryr sig om smärta eller hårda tag. Detta är en sanning med modifikation. Hundar som är mitt uppe i ett intensivt utförande av ett arbete är ofta helt inställda på detta och kan då blockera sig för andra intryck (t.ex. smärta). En hund som ter sig okänslig i ett slagsmål är dock inte det efter att figheten avslutats och stressnivån sjunkit - då upplevs smärtan! I en neutral situation, när kamplusten inte tänts, reagerar förmodligen samma hund på ett helt annat sätt inför smärta och kan t.o.m. upplevas som pjoskig.

Vanliga begrepp, forts

Pit

Ordet kommer från engelskans pit = grop och syftar här på ett ofta inhägnat område eller en spelplats om cirka 4 x 4 meter, som används för hundkamper. Hundkamper är förbjudna i Sverige.

Rullning

En form av hundkamp, innebärande kortvariga hundslagsmål, som ofta äger rum i det fria. Avsikten är dels att träna hundar för mera omfattande slagsmål. Hundkamper är förbjudna i Sverige.

Signalkänslighet

Kamphundar av olika slag anklagas ofta för att inte visa hotsignaler innan en sammandrabbning. De anses därför ofta ha en avtrubbad förmåga att kommunicera. Men en kamphund uppfattar en sparringpartner mer eller mindre som en kamptrasa. Det finns ingen anledning att morra eller på annat sätt försöka skrämja iväg den, när hundens högsta önskan är att få tag i motparten för att kunna få slita, dra och brottas med den. Det är mer troligt att en kamphund i denna situation ger uttryck för iver och lust att ge sig i kast med sin uppgift genom att gnälla och vifta på svansen.

Standard (rasstandard)

En detaljerad och skriftlig beskrivning av en hundras utseende och mentalitet. En rasstandard är bl.a baserad på rasens ursprung och användningsområde. Inom FCIs organisation ansvarar hundrasens hemland för respektive rasstandard.

Weight pulling

En tävlingsform där man mäter hundars förmåga att dra tunga lass på en vagn. Tävlingen gynnar naturligtvis hundar med stor kamplust.

Kennelorganisationer

American Dog Breeders Association (ADBA)

En amerikansk kennelorganisation som registrerar american pit bull terrier som ras. En annan amerikansk kennelklubb som också registrerar denna ras är United Kennel Club. Varken Svenska Kennelklubben eller FCI har något samarbete med dessa båda kennelklubbar.

American Kennel Club (AKC)

Är en nationellt och internationellt erkänd kennelklubb i USA. AKC erkände 1936 american staffordshire terrier som egen ras genom att ett antal hundar ur populationen av pitbullterrier registrerades som american staffordshire terrier.

American Staffordshire Terrier Club of America (ASTC)

Rasklubben för american staffordshire terrier i USA. Klubben bildades 1936. Klubben har utformat rasens standard och räknas som rasens moderklubb.

Federation Cynologique Internationale (FCI)

Den internationella kennelorganisationen som Svenska Kennelklubben är medlem i. FCI accepterar endast en nationell kennelklubb per nation. I USA samarbetar FCI med American Kennel Club, varför United Kennel Club och den av dem erkända rasen american pit bull terrier - inte är accepterad inom FCI-sfären. (Cirka 80 länder är medlemmar i FCI år 2002.)

Svenska Kennelklubben (SKK)

Svenska Kennelklubben, hundägarnas riksorganisation, är en medlemsorganisation som handhar den nationella hundsporten. SKK representerar också den svenska hundsporten internationellt. I Svenska Kennelklubben tillvaratas hundrasers intressen och angelägenheter i ras- och specialklubbar som ingår i SKK-organisationen. SKK är en sammanslutning av ideella föreningar. Länsklubbarna ansvarar för medlemsvården inom sitt län. Specialklubbarna ansvarar för en eller flera hundraser vardera. SKKs högsta beslutande organ kallas Kennelfullmäktige (KF) och sammanträder vartannat år. SKK bildades 1889, har i dag (januari 2003) cirka 280 000 medlemmar i organisationen och är remissinstans vid lagstiftning rörande hundar och hundhållning.

SKK uttrycker stor avsky för organiserade hundkamper och verkar både nationellt och inom EU för att beslutsfattare ska inse att "farliga hundar" inte är ett rasproblem utan ett individ- och/eller ägarproblem. SKK sköter från och med 2001 den obligatoriska ägarregistreringen för hundar, på uppdrag av Jordbruksverket.

United Kennel Club (UKC)

Kennelklubb i Michigan, USA, som sedan 1898 registrerar american pit bull terriers. En annan amerikansk kennelklubb som också registrerar denna ras är American Dog Breeders Association. Varken Svenska Kennelklubben eller FCI har något samarbete med dessa båda kennelklubbar.

Hundklubbar och föreningar

Amstaffklubben

Se Svenska Amstaffklubben

Bullterrierklubben

Se Svenska Bullterrierklubben

Svenska Amstaff Klubben

Rasklubb för american staffordshire terrier och ansluten till Svenska Terrierklubben. Amstaffklubben anordnar årliga rasutställningar och i samarbete med Svenska Brukshundklubben även mentalbeskrivningar.

Svenska Brukshundklubben (SBK)

Är en specialklubb inom Svenska Kennelklubben. SBK ansvarar för brukshundsraserna.

Svenska Bullterrierklubben

Rasklubb för bullterrier. Bullterrierklubben anordnar årliga rasutställningar och är en rasklubb i Svenska Terrierklubben, som är ansluten till Svenska Kennelklubben.

Svenska Pitbullterrier föreningen

Rasklubb för american pit bull terrier. Klubben är **ej** ansluten till vare sig Svenska Kennelklubben eller FCI.

Svenska Staffordshire Bullterrier Klubben

Rasklubb för staffordshire bullterrier och ansluten till Svenska Terrierklubben. Rasklubben anordnar årliga rasutställningar och i samarbete med Svenska Brukshundklubben även mentalbeskrivningar.

Svenska Terrierklubben (SvTeK)

Är en specialklubb inom Svenska Kennelklubben. SvTeK ansvarar för terrierrasen.

Hundraser (registrerade i Sverige och/eller USA)

American pit bull terrier

Kallas även pitbullterrier eller pitbull. Hundvariant som härstammar från de engelska bull- och terrierhundarna jämte inkorsningar av andra hundar för att åstadkomma en stor och kraftig hund med mycket kamplust. Pitbullterriern har använts och används som familje- och gårdshund samt till organiserade hundslagsmål. American pit bull terrier har sedan slutet av 1898 stambokförts i den till American Kennel Club konkurrerande kennelorganisationen, United Kennel Club. Antalet pitbulls är svårt att uppskatta men en trolig uppgift är att det år 2002 fanns omkring 1 000 stycken i Sverige. Se Svenska Pitbullterrier föreningen.

American staffordshire terrier

Även kallad amstaff. Hundvariant som härstammar från pitbullterriern och som erkändes av American Kennel Club (AKC) som självständig ras 1936. Orsaken till att AKC började registrera rasen lär vara att ett antal pitbullterriers önskade delta på hundutställningar arrangerade av AKC. Rasklubben tog tidigt avstånd från hundkamperna och amstaffarna slutade att delta på dessa under 40- talet. Sannolikt har amstaffens temperament mildrats under de 70 åren som rasen varit självständig. Den är idag en utpräglad familje- och utställningshund. Den första rasrepresentanten registrerades i Svenska Kennelklubben (SKK) 1993. Antalet registrerade amstaffar i Sverige fram till år 2002 kan uppskattas till 550-600. Registreringsförbud i SKKs Hundregister för amstaff som ej är ID-märkt och härstamningskontrollerad genom DNA-analys. Gäller fr.o.m 2001-01-01.

Se Svenska Amstaff Klubben.

Amstaff

Se American Staffordshire terrier.

Bullterrier

Engelsk hundras som uppkom kring 1860 genom en uppfödare i Birmingham. Det var James Hinks som korsade in den numera försvunna vita engelska terriern i de befintliga bull- och terrierhundarna. Bullterriern är numera en renodlad sällskaps- och utställningshund som förekommer i två storlekar: bullterrier och miniatyr bullterrier. Bullterriern har inte förekommit i organiserade hundkamper under de senaste hundra åren. Antalet registrerade bullterrier i Sverige år 2002 kan uppskattas till cirka 800 st.

Se Svenska Bullterrierklubben.

Pitbull, pitbullterrier

Används ofta som ett samlingsbegrepp på en medelstor och atletiskt bygd hund.

Se i övrigt American pit bull terrier.

Staffordshire bullterrier

Ibland kallad "staff". Hundras som härstammar från de bull- och terrierhundar som främst förekom i Midlands och som bland annat användes i hundkamper. Rasen erkändes av den engelska kennelklubben år 1935 och det är nu länge sedan den var kamphund. I Sverige är rasen en utpräglad familje- och utställningshund. Rasen är mindre och mera kompakt än american staffordshire terrier och american pit bull terrier. Antalet registrerade staffordshire bullterrier i Sverige år 2002 kan uppskattas till cirka 1 000 st.

Typer av hundar

Bandog

Äldre beteckning för stor, stark och aggressiv hund med funktion att vakta. Benämningen används i dag ofta för korsningar mellan pitbullterrier och stora doggar/mastiffer i syfte att åstadkomma en skräckinjagande hund. Namnet kommer av att hundarna åtminstone tidigare hölls uppbundna i kraftiga kedjor.

Blandras

Kallas även raskorsning eller bastard. Hund som har föräldrar av olika raser, eller föräldrar där den ena eller båda är av blandras. Blandras kan inte registreras i Svenska Kennelklubbens Hundregister utan endast i Jordbruksverkets centrala hundregister och då i samband med anmälan av ID-märkning och ägarregistrering. Jordbruksverkets hundregister administreras av SKK på uppdrag av Jordbruksverket.

Bull- och terrierhund

Hundtyp som uppkom efter Parlamentsförbudet mot djurhetsning i England 1835. Hundkamperna pågick därefter i skymundan. Hund hetsades mot hund och man behövde en mindre lättare och rörligare hund. Ur bull- och terrierhundarna uppstod staffordshire bullterrier, bullterrier och pitbullterrier. Bull- och terrierraserna är generellt kända för sin stora människovänlighet.

Bulldog

Vanlig hundtyp i hela Europa under 1800-talet. Typiskt användningsområde var som "catch dogs" vid jakt och för kontroll av boskap. I Tyskland använde slaktare dem (s.k. bullenbeisser) till hjälp för att få stopp på och hålla fast flyende tjurar. I Storbritannien uppges dessa hundar ha använts för att stressa boskap innan slakt, i syfte att därigenom påskynda köttets nedbrytning/mörning.

Bulldoggen användes också till bullbaiting. Att hetsa hund mot djur förbjöds enligt Parlamentsbeslutet i England 1835. Den amerikanska staffordshire terriern är exteriört nästan identisk med dåtidens bulldogg. Nutidens engelska bulldogg är starkt förändrad och påminner endast mycket svagt om sina förfäder.

Doggar

Mycket kraftigt byggda hundar med stora, ofta rundade huvuden med förhållandevis korta nosar.

Kamphund

Är ett begrepp som tyvärr används med stor vårdslöshet och där det inte finns någon heltäckande definition. Man kan i ordet kamphund innefatta alla de olika hundtyper/raser som över hela världen och i alla tider har använts till olika kamper. En kamphund är då en hund som i historiskt perspektiv har använts som kamphund. En aggressiv blandras med både vakt- och kamphundsegenskaper är alltså inte, enligt denna definition, en kamphund - utan enbart en hund, som förmodligen har stora förutsättningar att bli farlig!

Mastiff

Stor och stark hundtyp, som i äldre tider var aggressiv och användes som stridshund i krig, som skydd mot vargar eller som vakthund. Mastiffer anses ingå i engelska bulldoggens förfäder.

Mördarhund

Ett begrepp som myntats av massmedia.

Typer av hundar, forts

Pitbull-blandningar

Korsning av hundar där pitbullterrier ingår som en del. Oftast är det blandningar mellan pitbullterrier och diverse mastiff Fraser, brukshundar, herdehundar eller aggressiva jaktterriers. Korsningar företas oftast av i hundavel oerfarna och okunniga personer, som vanligen inte inser faran i att förena olika egenskaper, vilka i kombination kan bli mycket svårhanterliga och farliga. Korsningar mellan pitbullterrier och ordinära blandrashundar företas också i syfte att producera valpar som kan säljas under beteckningen pitbull. Antalet pitbull i landet är svåruppskattat då dessa inte alltid ägarregistreras och då sällan under namnet pitbull. Än svårare är det att uppskatta numerären av nämnda typens korsningshundar.

Lagstiftningar och förordningar

Dangerous Dogs Act (DDA)

Brittisk lag som förbjuder hundraser som anses farliga.

Se i övrigt Förbudslagstiftning.

Djurskyddsförordningen

Statens jordbruksverk/Svensk författningssamling 1997:49

19 a § Det är förbjudet att inneha eller genom avel frambringa hundar som

1 har extrem stor kamplust,

2 blir lätt retade och biter,

3 bara med svårigheter kan förmås avbryta ett angrepp och

4 har en benägenhet att rikta sitt kampintresse mot människor eller andra hundar.

Denna förordning trädde i kraft den 15 mars 1997. Den som vid förordningens ikraftträdande innehade annan hund som avses i 19 a § än så kallad pitbullterrier får behålla hunden under förutsättning att den på offentlig plats hålls kopplad och är försedd med munkorg. Denna förordning har tolkats så att alla fyra kraven måste vara uppfyllda för att ett ingripande ska kunna göras. Den har därför inte tillämpats i någon nämnvärd omfattning.

Djurskyddslagen

§2 Djur skall behandlas väl och skyddas mot onödigt lidande. Djurskyddslagen omfattar endast djur som människans på ett eller annat sätt har i sin vård. På vilda fritt levande djur är inte lagen tillämplig.

Förbudslagstiftning

Används i en del länder för att komma tillrätta med problemet med aggressiva hundar. Så har till exempel Norge och England förbjudit raserna dogo argentino, fila brasileiro, tosa och american pitbull terrier.

Hundansvarsutredningen

För att komma till rätta med problematiken kring "farliga hundar" har regeringen tillsatt år 2002 en utredning bestående av Karin Starrin, landshövding i Hallands län, som särskild utredare. Övriga deltagare är representanter från Jordbruksverket, Polisen, Kommunförbundet, Svenska Kennelklubben, Svenska Brukshundklubben samt Sveriges Landsbruksuniversitet. Utredningen ska vara klar i mitten av 2003.

ID-märkning av hund

Lagen (2000:537) om märkning och registrering av hundar trädde i kraft den 1 januari 2001. Lagen säger bl.a att alla hundar födda efter 93-01-01 ska vara ID-märkta och att hundägaren ska registrera sitt ägarskap i Jordbruksverkets centrala hundregister. En av anledningarna till lagens tillkomst är att det ska vara enklare att fastställa vem som är ägare till en hund som uppträder aggressivt eller vållat en olycka. Då man som hundägare har vad som kallas strikt ägaransvar kan den som äger hunden ställas till svars för de skador den vållat. Polisen har också rätt att förelägga ägare som vägrar märka sina hundar eller registrera sig som ägare med vite. Polisen har också rätt att omhänderta omärkta hundar och hundar utan registrerade ägare om de utgör eller kan tänkas utgöra en fara för människor eller andra djur. Om inte ägaren har anmält sig inom sju dagar har polisen rätt att sälja, skänka bort eller avliva hunden. Registret får användas för att fastställa vem som är ägare av en hund. Tullverket, Jordbruksverket, länsstyrelsen, polismyndigheter och kommunala nämnder inom miljö- och hälsoskyddsområdet har direkt tillgång till registret. ID-märkningen sker antingen genom tatuering i örat eller ljumskan eller genom att ett datachip injiceras under nackskinnet.

Lagstiftningar och förordningar, forts

Lagen (1943:459) om tillsyn över hundar och katter

1 § Hundar och katter skall hållas under sådan tillsyn som med hänsyn till dess natur och övriga omständigheter erfordras för att förebygga att den orsakar skada eller avsevärd olägenheter.

2 § Hund som visat benägenhet att bita människor eller hemdjur må ej vara lös utomhus, såframt den icke hålles inom område, som är betryggande inhägnat och till vilken utomstående ej äga tillträde.....

3 § Eftersätts tillsynen över hund, får polismyndigheten meddela det beslut som omständigheterna kräver, såsom att hunden skall vara försedd med munkorg eller hållas bunden eller instängd. Beslutet skall delges hundens ägare eller den som mottagit hunden till underhåll eller nyttjande. Är det fråga om hund som avses i § 2, får polismyndigheten besluta att hunden skall omhändertas genom myndighetens försorg. Innan en hund avlivas skall dock polismyndigheten inhämta yttrande från veterinär, om det ej är uppenbart obehövt eller fara i dröjsmålet.

Det finns alltså ett rätt betydande juridiskt regelverk med vilket det skulle var möjligt att komma tillrätta med kamphundsproblematiken. Emellertid saknar polis- och åklagarmyndigheten resurser att övervaka, ingripa och lagföra. Utöver gällande lagstiftning har kommunerna möjlighet att i lokal ordningsstadga förordna om betydande inskränkningar i hundhållningen. Hittills har dock inte kommunala förbud mot enskilda hundraser godtagits av överordnad länsstyrelse.

Ägarregistrering

Se ID-märkning av hund